

Ensimmäinen luku

*jossa paetaan pöpöä noitien maailmaan ja
täti vähän askartelee*

Myrtti heräsi Kuuilmassa. Oli aamu, ja kalteva kattoikkuna päästi kuunvalon laskeutumaan koko huoneen ylle. Huone oli pikkuinen ja matala ja sijaitsi Tuuve-tädin mökin ullakolla. Seiniä koristivat purppuran-punaiset, kultaisin kohokuvioin koristellut tapetit. Myrtti räpytteli unihiekkaa silmistään. Katse pyyhki lattialla kiemurtelevia kapeita mattoja ja peilipöytään nojaavaa laukkukasaa, jota Myrtti ei ollut vielä illalla jaksanut purkaa. Peilissä näkyi häivähdys Myrtin lyhyttä violettiä noitatukkaa. Se oli tyynyn jäljiltä pörröinen. Myrtti hymyili, ja hänen peilikuvansa hymyili takaisin. Olo oli virkeä mutta haikea. Tässä huoneessa Myrtti nyt asui eikä aavistanut lainkaan, että häntä odottaisivat seikkailut, joihin kuuluisi kärehtäneitä taikinahattuja, onnettomia ompeleita sekä tanssia vedelmäpuiden katveessa.

”Huomenta”, Myrtti huikkasi huoneen poikki. Fuuga

oli nukahtanut hänen kainaloonsa, mutta kömpinyt omaan nukkumarauhaansa keskellä yötä. Fuugalla näet oli oma pieni sänky vastapäisellä seinällä, ja suippokuonoiselle päälle sopiva pitkulainen tyyny ja moninkerroin taiteltu viltti. Juuri sopiva unipesä muurahaiskarhulle, jonka Tuuve-täti oli aikanaan ommellut tilkuista.

”Huomenia”, vastasi Fuuga ja venytteli. ”Kaunis kuutamo.” Se hypähti sängystä hieman unisen fletkuna mutta selvästi innoissaan siitä, että täällä Kuuilmassa, noitien keskuudessa, sen ei tarvinnut esittää äänetöntä ja elotonta lelua. Maapallon Ulkokuorella, jossa he olivat tähän saakka eläneet, ei loitsujen päälle ymmärretty. Siellä Fuuga oli joutunut salaamaan todellisen luontonsa jopa Myrtin isiltä.

Muurahaiskarhu kipitti Myrtin luo ja käpertyi syliin aamuhalille. ”Tämä se vasta on elämää!”

Palatessaan ensimmäiseltä Kuuilman-reissultaan

kesän lopulla Myrtti oli tiennyt, että jonain päivänä Tuuve hakisi hänet luokseen viikonlopuksi. Hän oli osannut odottaa paluuta Kuuilmaan, onton maapallon sisäpinnalla sijaitsevaan noitien maailmaan, jota oma pieni kuu valaisi päivin ja öin. Hän oli kuitenkin odottanut nimenomaan viikonloppuvierailuja sekä pikkuisen pidempiä piipahduksia loma-aikoina. Ehkä muuttoa Kuuilmaan sitten joskus aikuisena. Aikuisuuden ajattelevainen tosin tuntui aika kaukaiselta, kun oli vasta kesällä täyttänyt kahdeksan.

Eipä Myrtti vielä alkusyksystä aavistanut, miten nopeasti suunnitelmat heittäisivät häränpyllyä. Kouluvuosi alkoi kyllä ihan tavallisesti, niin kuin Myrtti oli odottanutkin. Se ei kuitenkaan jatkunut tavallisesti. Syksyn lehdet olivat jo oransseja mutta vielä puissa, kun kaikki muuttui. Isin kulmat olivat kurtussa, kun hän palasi töistä, ja pian kasvoille ilmestyivät myös painaumat koko päivän tai yön pidetyistä suojamaskeista. Jos joku yskähti kesken

matikantehtävien, openkin otsa meni ryppyyn. Yhtäkkiä se oli kaikkialla ja kaikkien puheissa: köhöpöpö. Koulun pihalla isommat lapset huhusivat, että jos sai köhöpöpön, yski monta päivää niin lujaa, että lopulta kynnet tipahtivat sormista. Anttonin isosiskolla oli se, ja Anttonkin jäi pois koulusta, ja maanantaina kouluun ei mennyt enää kukaan.

Sinä tiistaina Tuuve tuli Myrтин seuraksi, sillä isin oli mentävä töihin. Työvuoro venyi myöhään iltaan. Aikuiset kuiskuttelivat. Myrtti halasi Fuugaa ja yritti saada nukuttua.

Keskiviikkoamuna isi ja Tuuve istuivat aamupalapyödyssä molemmat.

”Tuuve tässä ehdotti”, isi sanoi ja voiteli leipää, ”että sinä Myrtti voisit mennä hänen luokseen. Siellä maaseudulla on paljon rauhallisempaa tuon pöpön suhteen. Voisit leikkiä ja tehdä koulutehtäviä omaan tahtiin. Tuuve voi tehdä etätöitä. Minä kun en voi, ja sairaalassa on nyt tuplavuoroja tiedossa vaikka ja kuinka.” He itkivät vähän molemmat, ja sitten Myrtti pakkasi laukkunsa. Isi lähti töihin. Myrtti lähti Tuuven matkaan – muttei maalle, niin kuin isi luuli, vaan Kuuilmaan. Sinne ei köhöpöpö yltäisi.

Siellä Myrtti nyt oli, uudessa huoneessaan ja uudessa elämässään. Isiä oli ikävä, ja tavallista elämää myös. Ja kuitenkin: jokin pieni perhosparvi Myrтин rintakehän sisällä lepatti ympäriinsä riemuissaan siitä, että hän ja Fuuga olivat palanneet Kuuilmaan.

Myrtti veti ylleen raidallisen puuvillaneuleen ja löysät samettihousut, joiden sivut olivat täynnä pieniä taskuja ja nappeja. Sitten hän avasi pyöreän, narahtavan

oven, antoi Fuugan hypähtää olkapäälleen ja lähti laskeutumaan kapeita kierreportaita.

Kun Myrtti saapui keittiöön, Tuuvella oli täysi tohina päällä. Keittiön kaikki tasot olivat täynnä sälää, mutta ei kokkaussälää, kuten Myrtti yllätyksekseen huomasi. Saattoivatko ne olla askartelutarvikkeita? Puoliakaan esineistä Myrtti ei tunnistanut. Niistäkin, jotka hän tunnisti, oli syytä olettaa, että tunnistaminen meni ainakin osittain metsään. Tuuve-täti kun sattui olemaan noita, siirtotai-koihin erikoistunut ja oikein taitava. Hänet tunnettiin Kuuilmassa myös Siirto-Sirpan nimellä. Jos Tuuvella siis oli sakset, niillä ei välttämättä leikattu vain pahvia. Ainakin yksien saksien terät näyttivät olevan arveluttavan kiemuraiset ja häilyvät. Niillä taidettiin askarrella loitsuja.

”Huomenta, kullanmuro!” Tuuve huikkasi olkansa yli. ”Otatko muroja? Istu vaan, minä laitan.”

Myrtti veti itselleen tuolin ja vetäytyi risti-istuntaan. Fuuga valahti olalta syliin. Se ei tainnut olla ihan virkeä vielä. Tai ehkä se aisti, että Myrttiä jännitti ja että tämä kaipasi lohtua.

”Missä ne nyt – noh.” Tuuve-täti avasi nurkkakaapin, ja sieltä pullahti ulos kolmikerroksinen hyllykkö, jonka kahdessa alimmassa hyllykorissa oli kummassakin vähintään kolmen hyllyllisen verran pussukoita ja purkkeja ja bokseja. Ylin hyllykori pursui reseptikirjoja ja -vihkoja. Miten tuo kaikki edes mahtui pienen kaapin sisään? Jollakin taitteluloitsulla kenties? Keskimmäisen hyllykorin

pohjalta Tuuve nykäisi lättänän pahvilaatikon, jonka kyljessä luki koukeroisin kirjaimin ”Ullan murot”. Laatikko tuntui haukkaavan happea, ja pöytään läiskähtäessään se ei ollut enää lainkaan lättänä vaan pulleana muroista.

”Saan näitä Ullalta aina kun hän käy, persikanmakuisia yleensä, jos on ollut hyvä sato.” Tuuve kaivoi vielä jääkaapista kiemuranokkaisen posliinikannun –

”Ragnar tekee upeita keramiikkaloitsuja” – ja kaatoi Myrтин murokulhon piripintaan saakka täyteen nestettä, joka oli ensin helmenvalkoista ja muuttui sitten hiljalleen kimmeltävän turkoosiksi.

Tuuve laittoi itselleenkin kulhollisen, ja hetken he ryystivät annoksiaan lusikallinen kerrallaan hiljaisuuden vallitessa. Fuuga päästi pienen kuorsauksen. Se oli torkah-
tanut Myrтин sylissä.

Tuntui uskomattomalta, että vasta joitakin viikkoja sitten Myrtille oli selvinnyt totuus Tuuvesta ja siitä, että he olivat noitia kumpikin. Tavallaan Myrtti oli tuntenut Tuuven koko elämänsä ajan, ja tavallaan tuntui kuin he olisivat vasta tutustuneet. Tässä he nyt istuivat, perheenä, kämppäkavereina.

Myrtillä kesti hetken huomata, ettei Tuuven osalta enää vallinnutkaan hiljaisuus.

” – kutsut matkaan, ja sitten...”

”Kutsut?”

Tuuve viittilöi kohti tupaten täysii pöytiään.
”Tukkakekkerien kutsut. Meillä on suunnittelukokous huomenna Hellevin luona, ja olisi kiva jos olisi jotain esiteltävää.” Se oli hyvä uutinen. Hellevin luo kokoontuminen tarkoitti, että Myrtti näkisi taas ystävänsä Loviisan ja tämän pienen muovisen triceratopsin Hirmun, jonka Myrtti oli onnistunut pelastamaan Riemulaiturin kolikkomasiinasta. Muita ystäviä hänellä ja Fuugalla ei vielä Kuuilmassa ollut, mutta ei hän muita kaivannutkaan. Loviisaa hän oli kaivannut jo kovasti.

”Voit tietenkin tulla mukaan”, Tuuve sanoi, luki

kai Myrtin ajatukset. ”Tänään otetaan iisisti. Saat asettua taloksi. Haluatko, että loitsin nuo ullakon portaat niin, että ne ovat alaspäin tullessa liukumäki? Koska se onnistuu kyllä, kunhan ehdin paneutua hetkeksi. Pientä pintaremp-paa.”

”Todellakin. Kuulostaa ihan superilta.”

”Sovittu! Tänään tosin ajatukseni ovat yltä päältä tukkakekkereissä. Niihin pitää jo pikkuhiljaa valmistautua, ainakin pitää – jösses! Tuulihattuja! Tietenkin!” Ja niin tädiltä jäi lause kesken ja hän syöksähti kaivelemaan reseptikirjojen nippua, joka velloi hyllykorissa kuin niitty, kovakantisetkin kirjat taipuillen.